

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 14ης ΙΟΥΛΙΟΥ 1983 ¹

Maria Mascetti
κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλος — Ανασύσταση σταδιοδρομίας κατόπιν απουσίας —
Έννομο συμφέρον»

Υπόθεση 145/80

Στην υπόθεση 145/80,

MARIA MASCETTI, υπάλληλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη και επικουρούμενη από τον C. Ribolzi, δικηγόρο Μιλάνου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο V. Biel, 18 A, rue des Glacis,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον O. Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον P. De Caterini, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το νομικό της σύμβουλο M. Cervino, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας, την ανασύσταση της σταδιοδρομίας της προσφεύγουσας όσον αφορά την αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο,

¹ — Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους P. Pescatore, πρόεδρο τμήματος, O. Due και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
 γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. Την 1η Μαρτίου 1961, η προσφεύγουσα προσελήφθη, ως υπάλληλος εγκαταστάσεων, υπό την ιδιότητα κυρίας γραμματέα στο Κοινό Κέντρο Ερευνών (εφεξής Κέντρο) του Ispra. Απουσίασε από την υπηρεσία της από τις 18 Νοεμβρίου 1974, αλλά η μέχρι της 14ης Δεκεμβρίου 1974 περίοδος καταλογίστηκε, κατόπιν μεταγενέστερης αλληλογραφίας, στην υπολοιπούμενη κανονική της άδεια για το έτος 1974. Μετά την έκδοση εναντίον της προσφεύγουσας, κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία, εντάλματος συλλήψεως για υποτιθέμενο πολιτικό αδίκημα, το τμήμα διοικήσεως και προσωπικού του Κοινού Κέντρου Ερευνών της κοινοποίησε, στις 9 Ιανουαρίου 1975, κατ' εφαρμογή του άρθρου 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των

υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (που εφαρμόζεται κατ' αναλογία στους υπαλλήλους εγκαταστάσεως), ότι η απουσία της ήταν αντικανονική και ανέστειλε την πληρωμή των αποδοχών της.

Στις 20 Φεβρουαρίου 1975 το Κέντρο απέρριψε αίτηση της προσφεύγουσας με την οποία ζητούσε άδεια για προσωπικούς λόγους. Με την απόφασή του της 16ης Δεκεμβρίου 1976 (υπόθεση 2/76, Recueil, σ. 1975), το Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή που είχε ασκήσει η προσφεύγουσα κατά της εν λόγω αποφάσεως.

Με έγγραφο της 23ης Μαρτίου 1977, ο διευθυντής του Κέντρου του Ispra κάλεσε την προσφεύγουσα να συνάψει σύμβαση προσλήψεως με την ιδιότητα έκτακτης υπαλλήλου κατόπιν της θεσπίσεως του νέου καθεστώτος, που εφαρμοζόταν στο αμειδύμενο προσωπικό από τις πιστώσεις ερευνών, το οποίο είχε τεθεί σε ισχύ στις 30 Οκτωβρίου 1976. Η προταθείσα στην προσφεύγουσα σύμβαση πρόβλεπε, υπό την επιφύλαξη «κάθε άλλης αποφάσεως που αφορά την ενεστώσα απουσία (της) από την υπηρεσία», την ένταξή της «στην κατη-

γορία C, βαθμό 1, κλιμάκιο 7, αναδρομικά από τις 30 Οκτωβρίου 1975». Κατά την επιστολή αυτή η προσφεύγουσα διέθετε προθεσμία 6 μηνών για να δεχθεί την πρόταση. Η προσφεύγουσα δέχθηκε την πρόταση εντός της ταχθείσας προθεσμίας, διευκρινίζοντας ότι δεν ήταν σε θέση να μεταβεί στο Ispra για την υπογραφή της συμβάσεως.

Με επιστολή της 14ης Νοεμβρίου 1977, η προσφεύγουσα ζήτησε, μεταξύ άλλων, σαφή διακανονισμό τόσο του σχετικού με τη σύμβαση θέματος (υπογραφή της προταθείσας συμβάσεως) όσον και του σχετικού με τις αποδοχές θέματος. Στις 15 Φεβρουαρίου 1978, ο γενικός διευθυντής επεσήμανε στην προσφεύγουσα ότι μπορούσε να συνάψει τη σύμβαση μόλις θα ήταν σε θέση να παρουσιαστεί στην υπηρεσία.

Στις 15 Νοεμβρίου 1978, η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε εξάλλου ότι «οι εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως προς το INPS και το INAM του Varese, καταβλήθηκαν για την περίοδο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1974».

Η προσφεύγουσα κηρύχθηκε αθώα του πολιτικού αδικήματος που αναφέρθηκε πιο πάνω με απόφαση της 14ης Ιουλίου 1978 και επανέλαβε την υπηρεσία της στο Ispra στις 6 Νοεμβρίου 1978, πριν ακόμα η αθωωτική απόφαση καταστεί αμετάκλητη.

Μετά την επιστροφή της στο Ispra της υποβλήθηκε σύμβαση, την οποία υπέγραψε στις 30 Νοεμβρίου 1978 και της οποίας το άρθρο 3 είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Η υπάλληλος εντάσσεται στην κατηγορία C, βαθμό 1, κλιμάκιο 6. Η αρχαιότητα στο βαθμό υπολογίζεται από την 1η Δεκεμβρίου 1978. Η αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο υπολογίζεται από την 1η Σεπτεμβρίου 1977».

Η προσφεύγουσα αμφισβήτησε τον όρο αυτό διότι, στις 26 Μαρτίου 1979, της γνωστοποιήθηκε ότι «θα γινόταν τροποποίηση της συμβάσεως και θα αναφερόταν σ' αυτήν ο βαθμός C 1/7, που (της) είχε

προταθεί με το υπηρεσιακό σημείωμα της 23ης Μαρτίου 1977» και η επακολουθήσασα σύμβαση, την οποία υπέγραψε η προσφεύγουσα στις 12 Απριλίου 1979, μετέφερε την αρχαιότητα στο βαθμό στις 30 Οκτωβρίου 1976. Αντίστροφα, η αρχαιότητα ως προς το νέο κλιμάκιο άρχισε την 1η Νοεμβρίου 1977.

Στις 26 Μαΐου 1979, η προσφεύγουσα διαμαρτυρήθηκε εγγράφως επί του σημείου αυτού, ισχυριζόμενη ότι, σύμφωνα με τους ιδικούς της υπολογισμούς, η αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο έπρεπε να αρχίσει από την 1η Οκτωβρίου 1975.

Στις 10 Αυγούστου 1979, η διοίκηση απέδυνε στην προσφεύγουσα επιστολή, στην οποία αναφέρονταν τα ακόλουθα:

«Συμπληρώνοντας το υπηρεσιακό μου σημείωμα της 11ης Ιουλίου 1979 και απαντώντας στο υπόμνημά σας 12/136/79 της 25ης Μαΐου 1979, με λύπη μου σας πληροφορώ ότι δεν μπορώ παρά να επιβεβαιώσω την αρχαιότητά σας στο 7ο κλιμάκιο του βαθμού C 1.

Πράγματι, η νομική υπηρεσία θεωρεί ότι η αρχαιότητα του κλιμακίου, που αποκτήθηκε στις 30 Οκτωβρίου 1976 δεν μπορούσε να αρχίσει να υπολογίζεται παρά από την πραγματική εκ νέου ανάληψη των καθηκόντων σας, ήτοι από το Δεκέμβριο του 1978.»

Έπειτα από νεότερο υπηρεσιακό σημείωμα της προσφεύγουσας, η διοίκηση του Ispra της έστειλε, στις 2 Οκτωβρίου 1979 το υπηρεσιακό σημείωμα που περιελάμβανε τη γνωμοδότηση της νομικής υπηρεσίας.

Στις 7 Νοεμβρίου 1979, η προσφεύγουσα απηύθυνε στον προϊστάμενο του τμήματος διοικήσεως και προσωπικού επιστολή με την οποία ζητούσε:

«— Η σταδιοδρομία της ως υπαλλήλου εγκαταστάσεων και έκτακτης υπαλλή-

λου να ανασυσταθεί χωρίς διακοπή της συνέχειας με το ευεργέτημα όλων των κλιμακίων διείσδυσης, όπως χορηγήθηκαν στους συναδέλφους της ίδιας κατηγορίας,

- να της καταβληθούν εξ ολοκλήρου οι αποδοχές που κατέστησαν ληξιπρόθεσμες κατά την απουσία της και που της οφείλονται μετά την ανασύσταση της σταδιοδρομίας της, όπως ζητεί στο προηγούμενο σημείο,
- να καταβληθούν εξ ολοκλήρου οι ασφαλιστικές εισφορές των οποίων η καταβολή αναστάλη αυθαίρετα μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1974 [επιστολή (της Επιτροπής) της 15ης Νοεμβρίου 1978],
- να της καταβληθεί η διαφορά του επιδόματος αποχωρήσεως του οποίου δικαιούται ως υπάλληλος εγκαταστάσεων και το οποίο δεν υπολογίστηκε παρά μόνο μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1974,
- να μη μειωθούν τα συνταξιοδοτικά (της) δικαιώματα, τα οποία πρέπει να υπολογιστούν για ολόκληρη τη διάρκεια της παροχής των υπηρεσιών (της) από την ημερομηνία της αναδρομικής ισχύος της συμβάσεώς (της) ως έκτακτης υπαλλήλου.»

Δεδομένου ότι δεν έλαβε απάντηση, η προσφεύγουσα άσκησε, στις 13 Ιουνίου 1980, την υπό κρίση προσφυγή.

2. Στο δικόγραφο της η προσφεύγουσα αναφέρεται στην επιστολή της 7ης Νοεμβρίου 1979 και ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να θεωρήσει ως περίοδο υπηρεσίας, από κάθε άποψη, την περίοδο της αναγκαστικής (της) απουσίας,
- να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή οφείλει να ανασυστήσει τη σταδιοδρομία της και, επομένως, να της αναγνωρίσει τα

περιουσιακά της δικαιώματα, τα οποία ήδη διευκρινίστηκαν με τη διοικητική της ένσταση.

3. Η Επιτροπή προέβαλε ένσταση αναρμοδιότητας ερειδόμενη στην εκπρόθεσμη άσκηση της προσφυγής.

4. Με την παρεμπίπτουσα απόφασή του της 14ης Ιουλίου 1981 (Συλλογή 1981, σ. 1975), το Δικαστήριο έκρινε την προσφυγή παραδεκτή «όσον αφορά το σχετικό με την αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο αίτημα», ενώ «όσον αφορά τα λοιπά αιτήματα της προσφυγής, τα οποία αφορούν την καταβολή των αποδοχών, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα, τις εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως και την αποζημίωση λόγω καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας ως υπαλλήλου εγκαταστάσεων ... δεδομένου ότι η προσφεύγουσα αφήκε να παρέλθει ένα έτος πριν διατυπώσει τις αξιώσεις που περιέχονται στην επιστολή της της 7ης Νοεμβρίου 1979, οι αξιώσεις αυτές, διευτυπώθησαν εκπροθέσμως, ώστε η προσφυγή, να είναι, ως προς αυτές, απορριπτέα ως απαράδεκτη».

5. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή πρότεινε στην προσφεύγουσα τροποποίηση της συμβάσεως χορηγώντας το κλιμάκιο 8 από την 1η Δεκεμβρίου 1978, ημερομηνία που επανέλαβε την υπηρεσία της.

6. Με έγγραφο που κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 19 Οκτωβρίου 1981, η Επιτροπή επεσήμανε ότι το κλιμάκιο 8 είναι το τελευταίο κλιμάκιο του βαθμού 1 της κατηγορίας C. Δεδομένου ότι τα αιτήματα της προσφεύγουσας που αφορούν, μεταξύ άλλων, τις αποδοχές για την προ της 1ης Δεκεμβρίου 1978, ημερομηνίας αναλήψεως των καθηκόντων, περίοδο έχουν απορριφθεί από το Δικαστήριο ως απαράδεκτα, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επιτύχει τίποτε επιπλέον συνεχίζουσα τη διαδικασία. Για το λόγο αυτό, η Επιτροπή ζήτησε από το Δικαστήριο να κηρύξει την

προσφυγή άνευ αντικειμένου λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας και να κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί επί της προσφυγής.

7. Η προσφεύγουσα, με γραπτή της απάντηση της 25ης Φεβρουαρίου 1982 σε ερώτημα που της έθεσε το Δικαστήριο επέμεινε ότι έχει πραγματικό συμφέρον να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της ουσίας.

Με διάταξη της 6ης Μαΐου 1982, το Δικαστήριο (δύετο τμήμα) αποφάσισε να ενώσει και συνεκδικάσει το παρεμπύπτον αίτημα κατά το οποίο δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί επί της ουσίας.

8. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (δύετο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Με την απάντησή της, η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο να γίνουν δεκτά τα αιτήματά της που αφορούν:

— την ανασύσταση της σταδιοδρομίας της χωρίς διακοπή της συνεχείας στην αρχαιότητα υπηρεσίας και με την ακόλουθη εξέλιξη στις μισθολογικές κατηγορίες:

C 1/6 από την 1η Οκτωβρίου 1973,

C 1/7 από την 1η Οκτωβρίου 1975,

C 1/8 από την 1η Οκτωβρίου 1977.

Εξάλλου, εκφράζει την ελπίδα ότι το Δικαστήριο θα θελήσει να αναγνωρίσει εν μέρει το δικαίωμά της επί των οικονομικών παροχών, που δεν μπορεί να διαχωριστεί από την αναγνωρισθείσα αρχαιότητα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— ως κύριο αίτημα, να κηρυχθεί η προσφυγή άνευ αντικειμένου λόγω ελλεί-

ψεως εννόμου συμφέροντος και να κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί επί της ουσίας,

— επικουρικός, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— εν πάση περιπτώσει να καταδικάσει την προσφεύγουσα στην καταβολή του συνόλου των δικαστικών εξόδων.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

A — Ως προς το ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της προσφυγής

1. Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι το Δικαστήριο πρέπει να κηρύξει την προσφυγή άνευ αντικειμένου λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας. Το πρόβλημα ουσίας που απέμεινε να λυθεί μετά την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1981 αφορά αποκλειστικά τον υπολογισμό της αρχαιότητας ως προς το κλιμάκιο της προσφεύγουσας, ενώ κάθε ανασύσταση της σταδιοδρομίας για την προ της 1ης Δεκεμβρίου 1978 περίοδο έχει ενταχθεί από την 1η Νοεμβρίου 1979 στο όγδοο κλιμάκιο, το οποίο αντιπροσωπεύει το τελευταίο στάδιο εξέλιξως στο βαθμό C 1. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα, από την εκ νέου πραγματική ανάληψη υπηρεσίας την 1η Δεκεμβρίου 1978, βρέθηκε σε απόσταση μόνο ενός έτους από το ανώτατο σημείο της σταδιοδρομίας της από οικονομικής πλευράς. Επομένως, το συμφέρον της προσφεύγουσας περιορίζεται στο να επισπεύσει κατά ένα έτος την ένταξή της στο όγδοο κλιμάκιο. Δεδομένου ότι η πρόταση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχή χορηγεί στην προσφεύγουσα την αρχαιότητα στο όγδοο κλιμάκιο ακριβώς από την 1η Δεκεμβρίου 1978, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επιτύχει έτερα πλεονεκτήματα.

2. Η *προσφεύγουσα* έχει τη γνώμη ότι, το Δικαστήριο, με την απόφασή του της 14ης Ιουλίου 1981, έκρινε αποδεκτό το σχετικό με την ανασύσταση της σταδιοδρομίας της και τον ακριβή προσδιορισμό της αρχαιότητας της στην υπηρεσία αίτημα. Συνεπώς, εφόσον η υπό κρίση διαφορά δεν αφορά αποκλειστικά την αρχαιότητα στο βαθμό, αλλά μάλλον την αρχαιότητα στην υπηρεσία, η προσφεύγουσα έχει συγκεκριμένο συμφέρον στη συνέχιση της διαδικασίας.

Επιπλέον, στη διαμαρτυρία της της 26ης Μαΐου 1979, κατά της αρχαιότητας ως προς το κλιμάκιο, η προσφεύγουσα στην πραγματικότητα είχε την πρόθεση να περιλάβει όλες τις συνέπειες οικονομικής φύσεως. Εξάλλου, η απόφαση της 14ης Ιουλίου 1978, με την οποία η προσφεύγουσα κηρύχθηκε αθώα, δεν κατέστη αμετάκλητη παρά στις 27 Δεκεμβρίου 1979, οπότε ο γενικός εισαγγελέας παραιτήθηκε της διώξεως. Επομένως, η αξίωση της προσφεύγουσας της 7ης Νοεμβρίου 1979 δεν θα μπορούσε με κανένα τρόπο να κριθεί εκπρόθεσμα.

Τέλος, εκτός της αναστολής καταβολής των αποδοχών, οι άλλες αιτιάσεις ποτέ δεν αποτέλεσαν αντικείμενο ρητής αποφάσεως της Επιτροπής.

B — Επί της ουσίας

1. Η *προσφεύγουσα* επικαλείται τρεις λόγους:

α) την παράβαση του άρθρου 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά το ότι η διάταξη αυτή δεν είναι ικανή να διευθετήσει την παρούσα υπόθεση. Εξάλλου, η εφαρμογή της περίσταται εσφαλμένη, διότι ρυθμίζει την περίπτωση της αδικαιολόγητης απουσίας — και αυτό, μόνο προσωρινά — και προκύπτει από το εν λόγω άρθρο

ότι επιτρέπεται να ληφθούν υπόψη γεγονότα που δικαιολογούν την απουσία,

β) την παραβίαση των γενικών αρχών του δικαίου που διέπουν την εφαρμογή των συνθηκών και του παράγωγου κοινοτικού δικαίου, κατά το ότι η απουσία της προσφεύγουσας οφείλετο σε περίπτωση ανωτέρας βίας, ή τουλάχιστον, σε κατάσταση ανάγκης. Εξάλλου, η διοίκηση παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, αφενός, μη επιβάλλοντας καμία πειθαρχική ποινή στην προσφεύγουσα, και, αφετέρου, επιβάλλοντάς της να υποστεί αρκετά σοβαρές συνέπειες, ήτοι την απώλεια τεσσάρων ετών αποδοχών και αρχαιότητας,

γ) την παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων καθώς και την παραβίαση της συμβάσεως προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών, κατά το ότι η σύμβαση εγγυάται, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα προστασίας κατά της αυθαίρετης συλλήψεως και κρατήσεως.

2. Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι έλαβε αρκετά υπόψη την ειδική κατάσταση της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια, αμφισβητεί ότι παρέβη το άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ή τις γενικές αρχές του δικαίου. Το άρθρο 60 εκφράζει θεμελιώδη και γενικότερη αρχή του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, που συνίσταται στο να εξαρτά στενά την παροχή αμοιβής από τη συγκεκριμένη εξέλιξη της επαγγελματικής δραστηριότητας του μισθωτού.

Ούτε έγινε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Αν αληθεύει ότι υπάλληλος που έχει τεθεί σε αργία εξαιτίας πειθαρχικής διαδικασίας διατηρεί τουλάχιστον μέρος του μισθού του, οι δυνατότητες, δυνάμει του άρθρου 76 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, να χορηγηθούν «δωρεές, δάνεια ή προκαταβολές» σε υπάλληλο ή σε τέως υπάλληλο που ευρι-

σκειται σε εξαιρετικά δυσχερή κατάσταση μπορούσαν να επιτρέψουν το μετριασμό των συνεπειών της εφαρμογής του άρθρου 60.

Τέλος, η προσφεύγουσα δεν μπορεί, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να επικαλεστεί τη σύμβαση προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και θεμελιωδών ελευθεριών, διότι καμία πράξη ούτε καμία συμπεριφορά προσδάλουσα την ελευθερία της δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή.

IV — Προφορική διαδικασία

Στη συνεδρίαση της 28ης Απριλίου 1983, η προσφεύγουσα, εκπροσωπούμενη από τον G. Marchesini, δικηγόρο Μιλάνου, και η Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο P. De Caterini, ανάπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους.

Ο γενικός εισαγγελέας ανάπτυξε τις προτάσεις του στη συνεδρίαση της 19ης Μαΐου 1983.

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Ιουνίου 1980, η Maria Mascetti, έκτακτη υπάλληλος στο Κοινό Κέντρο Ερευνών (Κέντρο) του Ispra, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής με την οποία η τελευταία αρνήθηκε να θεωρήσει ως περίοδο υπηρεσίας, από κάθε άποψη, την περίοδο απουσίας της προσφεύγουσας μεταξύ Δεκεμβρίου 1974 και Νοεμβρίου 1978 και, αφετέρου, να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή υποχρεούται να ανασυστήσει τη σταδιοδρομία της και, επομένως, να την αποκαταστήσει στα περιουσιακά της δικαιώματα, ήτοι να της χορηγήσει το ευεργέτημα όλων των κλιμακίων διατίτας, τις αποδοχές και τις εισφορές κοινωνικής ασφάλισης που κατέστησαν ληξιπρόθεσμες κατά τη διάρκεια της απουσίας της, καθώς και τη διαφορά επί του επιδόματος αποχωρήσεως, υπό την ιδιότητα της υπαλλήλου εγκαταστάσεων και, τέλος, να μην προβεί σε καμία μείωση των συνταξιοδοτικών της δικαιωμάτων λόγω της απουσίας της.
- 2 Η απουσία της προσφεύγουσας, η οποία τότε ήταν υπάλληλος εγκαταστάσεων στο Κέντρο του Ispra και είχε καταταγεί, από την 1η Οκτωβρίου 1973, στο έκτο κλιμάκιο του βαθμού που αντιστοιχεί στο C 1, οφειλόταν στο γεγονός ότι η ενδιαφερομένη εγκατέλειψε την Ιταλία για να αποφύγει ένταλμα συλλήψεως, που είχε εκδοθεί εναντίον της στο πλαίσιο ποινικής διώξεως. Τον Ιανουάριο 1975, η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η απουσία της προσφεύγουσας ήταν αδικαιολόγητη, ανέστειλε την καταβολή του μισθού της, επικαλούμενη το άρθρο 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που εφαρμοζόταν κατ' αναλογία επί των υπαλλήλων εγκαταστάσεων. Εντούτοις, το Μάρτιο 1977, κατόπιν τροποποίησης του εφαρμοζόμενου επί του

λοιπού προσωπικού καθεστώτος, η οποία κατήγγησε την ιδιότητα του υπαλλήλου εγκαταστάσεων, προτάθηκε στην προσφεύγουσα η σύναψη συμβάσεως προσλήψεως υπό την ιδιότητα της έκτακτης υπαλλήλου με κατάταξη στην κατηγορία C, βαθμό 1, κλιμάκιο 7 από τις 30 Οκτωβρίου 1976. Η προσφεύγουσα δέχτηκε την πρόταση αυτή, διευκρινίζοντας όμως ότι δεν ήταν σε θέση να μεταβεί στο Ispra για την υπογραφή της συμβάσεως. Η διοίκηση επεσήμανε στην προσφεύγουσα ότι η σύμβαση θα μπορούσε να καταρτιστεί μόλις εκείνη θα ήταν σε θέση να παρουσιαστεί στην υπηρεσία της.

- 3 Μετά την αδωσή της, με απόφαση της 14ης Ιουλίου 1978, από το κακουργοδικείο Ρώμης, η προσφεύγουσα ανέλαβε εκ νέου υπηρεσία περί τα τέλη 1978. Υπέγραψε, στις 30 Νοεμβρίου 1978, μια πρώτη σύμβαση έκτακτης υπαλλήλου, που προέβλεπε την κατάταξή της στην κατηγορία C, βαθμό 1, κλιμάκιο 6, με αναδρομή της αρχαιότητας ως προς το βαθμό στην 1η Δεκεμβρίου 1978 και ως προς το κλιμάκιο στην 1η Σεπτεμβρίου 1977. Η σύμβαση αυτή δεν ελάμβανε υπόψη με τον τρόπο αυτό όλη την περίοδο απουσίας της προσφεύγουσας για τον υπολογισμό της αρχαιότητάς της. Η προσφεύγουσα διαμαρτυρήθηκε κατά των όρων αυτών και η διοίκηση συνέταξε νέα σύμβαση, η οποία υπεγράφη από την προσφεύγουσα τον Απρίλιο 1979. Η σύμβαση αυτή όρισε ως ημερομηνία αναδρομής της αρχαιότητας ως προς το βαθμό την 30ή Οκτωβρίου 1976 και προέβλεπε την κατάταξή της στο κλιμάκιο 7 από την 1η Νοεμβρίου 1977. Στις 26 Μαΐου 1979, η προσφεύγουσα διαμαρτυρήθηκε εγγράφως κατά του τελευταίου αυτού σημείου, αλλά με έγγραφο της 10ης Αυγούστου 1979 η διοίκηση επιβεβαίωσε την αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο, την αναφερόμενη στην τελευταία σύμβαση, για την οποία είχε ληφθεί υπόψη η περίοδος απουσίας μέχρι της καταργήσεως του καθεστώτος των υπαλλήλων εγκαταστάσεων.
- 4 Στις 7 Νοεμβρίου 1979, η προσφεύγουσα απευθύνθηκε εκ νέου στη διοίκηση με επιστολή που περιείχε όλες τις αξιώσεις, οι οποίες μεταγενέστερα αποτέλεσαν το αντικείμενο της προσφυγής της. Δεδομένου ότι το υπηρεσιακό αυτό σημείωμα παρέμεινε αναπάντητο, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 5 Με την παρεμπίπτουσα απόφασή του της 14ης Ιουλίου 1981 (Συλλογή 1981, σ. 1975), το Δικαστήριο έκρινε την προσφυγή αποδεκτή όσον αφορά το σχετικό με την αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο αίτημα. Όσον αφορά τα λοιπά αιτήματα της προσφυγής, τα οποία αφορούν την καταβολή των αποδοχών, τα συ-

νταξιοδοτικά δικαιώματα, τις εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως και την αποζημίωση λόγω καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας ως υπαλλήλου εγκαταστάσεων, το Δικαστήριο έκρινε ότι, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα άφησε να παρέλθει έτος πριν διατυπώσει τις αξιώσεις που περιέχονται στην επιστολή της 7ης Νοεμβρίου 1979, οι αξιώσεις αυτές διατυπώθηκαν εκπρόθεσμα. Το Δικαστήριο, επομένως, απέρριψε τα αιτήματα αυτά ως απαράδεκτα.

- 6 Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή πρότεινε στην προσφεύγουσα να συμπληρώσει τη σύμβαση χορηγώντας της το κλιμάκιο 8 από την 1η Δεκεμβρίου 1978, ημερομηνία κατά την οποία πραγματικά ανέλαβε εκ νέου υπηρεσία. Η πρόταση αυτή δεν έγινε δεκτή από την προσφεύγουσα, η οποία, επομένως, ενέμεινε στην προσφυγή της.
- 7 Με το υπόμνημα αντικρούσεώς της, η Επιτροπή προβαίνει στην εξέταση της σημασίας που ενέχει η αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο για την ενεστώσα και μελλοντική υπηρεσιακή κατάσταση της προσφεύγουσας. Δεδομένου ότι το κλιμάκιο 8 είναι το τελευταίο του βαθμού I της κατηγορίας C, η αναδρομή της αρχαιότητας ως προς το κλιμάκιο αυτό μέχρι της ημερομηνίας κατά την οποία η προσφεύγουσα πράγματι ανέλαβε εκ νέου υπηρεσία θα της χορηγούσε το μεγαλύτερο μισθό της κατηγορίας αυτής. Για τις διαδικασίες προαγωγής, λαμβάνεται υπόψη η αρχαιότητα στην υπηρεσία και στο βαθμό, ποτέ όμως η αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο. Η αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο 8 του βαθμού I της κατηγορίας C δεν έχει καμία σημασία για την κατάταξη στην κατηγορία B κατά την ενδεχόμενη προαγωγή της προσφεύγουσας στην τελευταία αυτή κατηγορία. Εξάλλου, το δικαίωμά της επί συντάξεως και επί άλλων παροχών κοινωνικού χαρακτήρα είναι αποκλειστικώς ανάλογο με την πραγματική διάρκεια της υπηρεσίας καθώς και με τις εισφορές. Ακόμα και όσον αφορά τα ειδικά συστήματα που δοκιμάστηκαν στο παρελθόν για να διευκολύνουν την αποχώρηση των υπαλλήλων, η αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο δεν ελήφθη ποτέ υπόψη. Η προσφεύγουσα δεν έχει, επομένως, κανένα συγκεκριμένο συμφέρον να της απονεμηθεί το κλιμάκιο 8 από ημερομηνία προγενέστερη από αυτήν που πρότεινε η Επιτροπή. Για το λόγο αυτό, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να κηρύξει την προσφυγή άνευ αντικειμένου λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος και να κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί επί της προσφυγής.
- 8 Η προσφεύγουσα ζητεί την ανασύσταση της σταδιοδρομίας της χωρίς διακοπή της συνεχείας ως προς την αρχαιότητα στην υπηρεσία. Διευκρινίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της αρχαιότητάς της από της 1ης Οκτωβρίου 1973, που αναφέ-

ρεται πιο πάνω, θα έπρεπε να της απονεμηθεί το κλιμάκιο 7 από την 1η Οκτωβρίου 1975 και το κλιμάκιο 8 από την 1η Οκτωβρίου 1977. Εξάλλου, η προσφεύγουσα εκφράζει την ελπίδα ότι το Δικαστήριο θα θελήσει να αναγνωρίσει εν μέρει το δικαίωμά της επί των οικονομικών παροχών, που δεν μπορεί να διαχωριστεί από την αναγνωριζόμενη με τον τρόπο αυτό αρχαιότητα.

- 9 Για να στηρίξει το αίτημά της, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, με την παρεμπόδιση απόφασή του, το Δικαστήριο έκρινε αποδεκτό το σχετικό με την ανασύσταση της σταδιοδρομίας της και τον ορθό καθορισμό της αρχαιότητάς της στην υπηρεσία αίτημα. Κατά συνέπεια, η διαφορά δεν αφορά αποκλειστικά την αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο και το βαθμό, αλλά μάλλον την αρχαιότητα στην υπηρεσία, πράγμα που αναμφισβήτητα έχει σημαντική επίδραση επί της σταδιοδρομίας της, παρόλον ότι δεν έχει καμία συνέπεια στο άμεσο μέλλον από οικονομική άποψη. Προς υποστήριξη της ελπίδας που εκφράζει όσον αφορά τις οικονομικές παροχές, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επιστολή της της 7ης Νοεμβρίου 1979 δεν είναι καθόλου δυνατό να κριθεί εκπρόθεσμη, διότι με τη διαμαρτυρία της, της 26ης Μαΐου 1979, κατά της αρχαιότητας ως προς το κλιμάκιο, η προσφεύγουσα θέλησε πράγματι να περιλάβει όλες τις συνέπειες οικονομικής φύσεως. Επιπλέον, η απόφαση της 14ης Ιουλίου 1978, με την οποία η προσφεύγουσα κηρύχθηκε αθώα, δεν κατέστη οριστική παρά μετά την υποβολή της αιτήσεως της προσφεύγουσας το Νοέμβριο 1979. Τέλος, οι περισσότερες αιτιάσεις της προσφεύγουσας δεν απετέλεσαν ποτέ το αντικείμενο ρητής αποφάσεως της Επιτροπής. Από όλες αυτές τις περιστάσεις, η προσφεύγουσα συμπεραίνει ότι έχει συγκεκριμένο και ικανό συμφέρον για να συνεχίσει τη διαδικασία.
- 10 Η επιχειρηματολογία αυτή της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Με την παρεμπόδιση απόφασή του το Δικαστήριο έκρινε οριστικά απαράδεκτο κάθε αίτημα εκτός από το αίτημα που αφορά την αρχαιότητα ως προς το κλιμάκιο και η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε καμία περίπτωση, που να ήταν άγνωστη πριν την έκδοση της αποφάσεως και που θα ήταν για το λόγο αυτό ικανή να δικαιολογήσει την αναθεώρηση της αποφάσεως.
- 11 Εξάλλου, η Επιτροπή απέδειξε, χωρίς να την αντικρούσει πραγματικά η προσφεύγουσα, ότι η αναδρομή της αρχαιότητας ως προς το κλιμάκιο 8 του βαθμού C 1 σε ημερομηνία προγενέστερη από την προταθείσα από την Επιτροπή δεν παρουσιάζει κανένα συγκεκριμένο ενδιαφέρον για την προσφεύγουσα, ούτε από οικονομική άποψη ούτε όσον αφορά τη μελλοντική της σταδιοδρομία.

- 12 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα αιτήματα της προσφεύγουσας έχουν καταστεί άνευ αντικειμένου και δεν συντρέχει, συνεπώς, λόγος να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της προσφυγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 13 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 5, του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του αν η εκδίκαση της υποθέσεως δεν καταλήξει στην έκδοση αποφάσεως.
- 14 Πάντως, σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών των υπαλλήλων των Κοινοτήτων τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

- 1) Δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της προσφυγής.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Pescatore

Due

Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 1983.

Ο γραμματέας
κ.α.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματέας

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

P. Pescatore